

REGRESO A CÓRSEGA

Catherine Corsini, 2023

1351

ESTREA EN NUMAX: 02.08.2024 | V.O.S.E. | 106 min

Khéidja traballa para unha familia de diñeiro en París que lle ofrece coidar dos nenos durante o verán en Córsega. Esta é unha oportunidade para ela de regresar á illa que deixou atrás hai anos xunto as súas fillas, Jessica e Farah. Mentres Khéidja loita cos seus recordos, as dúas adolescentes entréganse a toda as tentacións do verán: encontros inesperados, trasnadas e as súas primeiras experiencias amorosas.

«Unha fermosa e delicada película sobre a identidade»

Luis Martínez, EL MUNDO

Entrevista con Catherine Corsini: «O silencio, ao igual que a mentira, só crea desgraza e confusión»

Como deseñou, xunto a Naïla Guiguet, a súa coguionista, esa célula familiar composta por unha nai e as súas dúas fillas adolescentes? Naïla é unha guionista de trinta e cinco anos, graduada de La Femis, cuxa nai é de orixe senegalesa. Escribín esta historia con ela porque me sentía moi afastada desa mocidade que me interesa. Achegoume moito; de feito, tomamos o nome Khédidja da súa nai. Tamén me inspirei na miña propia historia, que é bastante complicada. Crecín nun conflito de lealdade. Teño dúas irmás; un pai corso que morreu nun accidente cando eu era moi nova; unha nai que non soportaba Córsega, onde se sentía atrapada... Todos estes elementos trazan circuitos e cuestionan ese territorio complexo, como o sentimento de sentirse estranxeiro nalgún lugar. Quixen mostrar como, por amor, as mulleres poden someterse a un lugar, e como dúas irmás poden comportarse de maneira diferente: unha constrúese na contestación e unha relativa violencia, e a outra, integrándose. Durante moito tempo fun como Farah e atópome nestes dous personaxes

Este trío de mulleres evolucionou no silencio. É a palabra recuperada que as leva cara á reconciliación. Canto máis traballaba na montaxe da película, máis se construía o personaxe de Khédidja ao redor dese silencio misterioso, que xera o novelesco e preguntas. Algo precede a Khédidja e lévaa, inconscientemente, a regresar a ese lugar, onde cada unha será conducida a avanzar na súa construción íntima. Opérase unha especie de catarse, antes de que esta familia poida recuperar o seu equilibrio unha vez que a nai falou. Creo que o silencio, do mesmo xeito que a mentira, só crea desgraza e confusión. As mulleres a miúdo foron afeitadas a non dicir todo, e Khédidja garda silencio aínda máis porque se atopa na parte baixa da escala social.

Os seus personaxes construíronse sobre unha ausencia: Khédidja e as súas fillas, pero tamén Gaïa, que perdeu a súa nai, e Marc-Andria, que creceu sen pai, como Farah e Jessica. Probablemente sexa algo inconsciente da miña banda, pero é seguro que a ausencia de meu pai construíu en min algo que percorre as miñas películas. Recordo atopar moi opresivo o termo "viúva" co que algúns cualificaban a miña nai. Iso sen dúbida alimentou a miña imaxinación. Ao envellecer, unha tamén se abre a cousas íntimas e ten menos medo de profundar e falar dunha mesma a través dunha ficción.

Non é *Regreso a Córsega* tamén o retorno do reprimido? Nesta película séntense forzas telúricas actuantes, un movemento subterráneo que parece conectar coas profundidades dun territorio e da túa propia vida. Sen dúbida. En Córsega, hai algo violento e áspero nas paisaxes, co mar dun lado, pero tamén as montañas do outro. É un territorio duro, en realidade bastante afastado das imaxes turísticas que se lle asocian. Hai algo ancestral, inmutable, conectado a forzas arcaicas. Sabía que filmar en Córsega ía provocar en min algo conmovedor. Foi difícil para min volver á casa da miña infancia. Todo estaba cargado. Este decorado sacudíume moito, coma se de súpeto o reprimido rexurdise. Non foi cómodo, pero necesitaba situarme nese lugar para ver que ía xurdir.

Con esta película onde se confrontan diferentes culturas, hai da túa parte unha vontade de ir aínda máis cara á "outredade"? A "outredade" é ir dun mesmo cara ao outro. Efectivamente, tiña ganas de achegarme a unha mocidade que idealizaba pero que tamén me era descoñecida, a culturas que só coñecía de maneira superficial, e cara a esa Córsega próxima e afastada. O que me gusta dunha película é poder dar a palabra, entrar nun lugar, na cabeza, na pel de alguén que non coñecemos, observalo, comprendelo.